

ДЪЛЪ Ш

СТИХОТВОРЕНИЕ.

Кога на 1853 год. ми дойде се въ едно врѣмѣ
печално извѣстiе за президеврѣмечна-та смъртъ
на двоица отъ наши-тъ най-надежени млабы—смъртъ
коя послѣдовала, — тогава
азъ успѣхъ въ о, шевно по-
трясенiе, кое мо ня човѣкъ,
кой е ималъ зло ми, които
онъ отъ все сърдцѣ авственна
чистота.—Нито еосль съмъ
ималъ притязанiе въ тоз
извъредно душевн подѣ спъ-
ка-та на едно дър скалъ съмъ
надъ кора-та на едни книжа, които сѣ илучи въ
то ерѣме въ рѣчь ми, прилагаемо-то тука въсно-
минанiе въ такъвъ видѣ, въ какъвъ-то тука са види
Азъ го не наричамъ, нито Ви го пращамъ като
Стихотворенiе. Изъ като нареждахъ сега книжъ-тъ
си, случайно заблѣжихъ тѣзи драсканицѣ кадѣ
речена-та книжа, и менъ дойде желанiе да споменѣ
накъ свои-тъ умрѣли прiатели и сзученици, като
имъ повторѣ тѣя исты-тъ думы: